तां दृष्ट्वाऽथ पुनः प्राप्तां देवीं रुद्रस्य सम्मतां । लम्बां द्वितीयां तिष्ठन्तीं कृष्णो वचनमब्रवीत् । १०८१०
भूयस्त्वमसितापाङ्गि विवस्त्राऽवस्थिता रणे। वाणसंरक्षणपरा हन्मि वाणं न संशयः।
एवमुक्ता तु कृष्णेन वाणसंरक्षणार्थिनी । गिरा मधुरया देवी वाक्यञ्चेदमुवाच ह ।
जाने त्वां सर्व्वलोकानां स्रष्टारं पुरुषोत्तमं । महाभागं महादेवमनन्तं नीलमव्ययं।
पद्मनाभं हृषीकेशं लोकानामादिसम्भवं। नार्हसे देव हन्तुं वै वाणमप्रतिमं रणे ।
प्रयच्छस्वाभयं वाणे जीवपुत्रोत्वमेव च। मया दत्तवरो ह्येष भूयश्च परिरक्ष्यते । १०८१५
न मे मिथ्या समुद्योगं कर्त्तुमर्हसि माधव । एवमुक्ते तु वचने देव्या परपुरञ्जयः।
क्रुद्धः प्रभाषते वाक्यं शृणु सत्यं तु भाविनि। वाणो बाहुसहस्रेण नर्द्दते दर्पमास्थितः ।
एतेषां छेदनं त्वद्य कर्त्तव्यं नात्र संशयः । द्विबाहुना च वाणेन जीवपुत्रो भविष्यसि ।
आसुरं दर्पमाश्रित्य न च मां संश्रयिष्यति। एवमुक्ते तु वचने कृष्णेनाक्लिष्टकर्म्मणा।
प्रोवाच देवी वाणोऽयं देवदेव भवेदिति। अथ तां कार्त्तिकेयस्य मातरं सोऽभिभाष्य वै। १०८२०
ततः क्रुद्धो महाबाहुः कृष्णः प्रहरताम्बरः। प्रोवाच वाणं समरे वदतां प्रवरः प्रभुः।
युध्यतां युध्यतां संख्ये भवतां कोट्टवी स्थिता। अशक्तानामिव रणे धिग्वाण तव पौरुषं।
एवमुक्त्वा ततः कृष्णस्तच्चक्रं परमात्मवान्। निमीलिताक्षो व्यसृजद्वाणं प्रति रणे स्थितः।
क्षेपणाद्यस्य मुह्यन्ति लोकाः सस्थाणुजङ्गमाः। क्रव्यादानि च भूतानि तृप्तिं यान्ति महामृधे।
तमप्रतिमकर्म्माणं समानं सूर्य्यवर्चसा। चक्रमुद्यम्य समरे कोपदीप्तो गदाधरः। १०८२५
स मुष्णन्दानवं तेजः समरे स्वेन तेजसा। चिच्छेद बाहुंश्चक्रेण श्रीधरः परमौजसा।
अलातचक्रवत्तूर्णं भ्रममाणं रणाजिरे। वाणस्य रथमार्गे च द्वितीय इव भास्करः।
विष्णुचक्रं भ्रमत्याशु शैघ्र्याद्रूपं न दृश्यते। तस्य बाहुसहस्रस्य पर्य्यायेण पुनः पुनः।
वाणस्य च्छेदनं चक्रे तच्चक्रं रणमूर्द्धनि। कृत्वा द्विबाहुं तं वाणं छिन्नशाखमिव द्रुमं।
पुनः करायै कृष्णस्य प्राप्तञ्चक्रं सुदर्शनं। १०८३०
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ कृतकृत्ये तु संप्राप्ते चक्रे दैत्यनिपातने। शरीरेण प्रस्रवता रुधिरौघपरिप्लुतः।
सोऽभवत् पर्व्वताकारश्छिन्नबाहुर्महाबलः। अस्रङ्मत्तश्च विविधान्नादान्मुञ्चन् यथा घनः।
तस्य नादेन महता केशवो रिपुसूदनः। चक्रं भूयः क्षेप्तुकामो वाणनाशार्थमच्युतः।
तमुपेत्य महादेवः कुमारसहितोऽब्रवीत्।
॥ महेश्वर उवाच ॥ कृष्ण कृष्ण महाबाहो जाने त्वां पुरुषोत्तम। मधुकैटभहन्तारं देवदेवं सनातनं। १०८३५
लोकानां त्वं गतिर्द्देव त्वत्तः सृतमिदं जगत्। अजेयस्त्वं त्रिभिर्लोकैः सदेवासुरमानुषैः।
तस्मात् संहर दिव्यं त्वमिदं चक्रं समुद्यतं। अनिवार्य्यमसंहार्य्यं रणे शत्रुभयङ्करं।
वाणस्यास्याभयं दत्तं मया केशिनिसूदन। तन्मे न स्यान्मृषावाक्यमतस्त्वां क्षमयाम्यहं।
॥ कृष्ण उवाच ॥ जीवतां देव वाणोऽयमेतच्चक्रं निवर्त्तितं। मान्यस्त्वं देवदेवानामसुराणाञ्च सर्व्वशः।